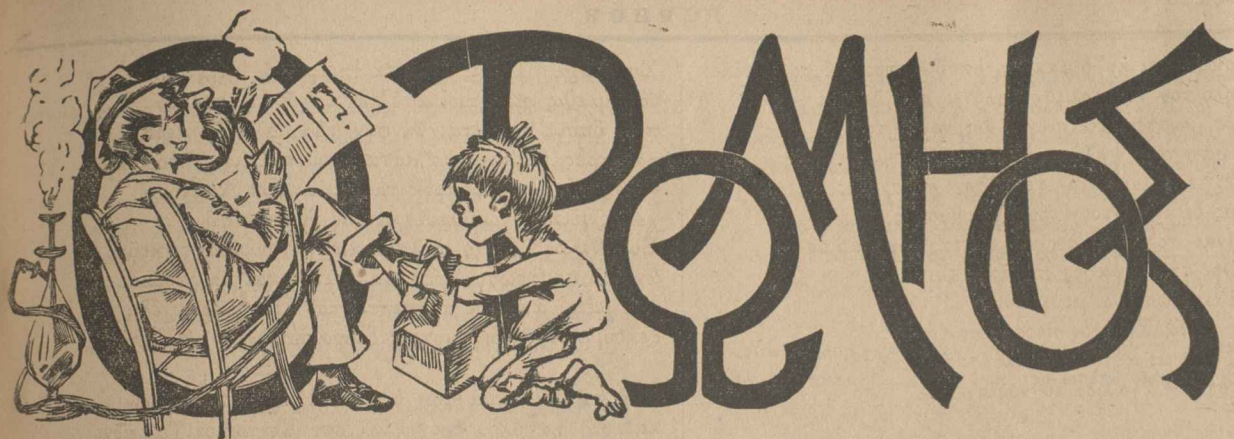

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθηναι.

Έτος έννενήντα δύο και με χίλια όκτακόσα,
έτσι 'μπέρδεψε τον χρόνο ή ποιητική μας γλώσσα.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ την έβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θά βγαίνει,
κι' όταν έγω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχομε.
και 'στών 'Αθηνών την πόλιν — και εις την άλλοδαπνήν,
και εις την 'Ελλάδα όλην — δίγως νάζια κι' έντροπήν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — **όκτώ φράγκα είναι μόνο.**

για τα ξένα όμως μέρη — **δύκα φράγκα και 'στό χέρι.**
Κι' ένα φύλλο αν κρατήσ — έγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τον παρὰ δέν δίδει — θά τον φάη μαύρο φίδι.
Γράμματα και συνδρομαί — απ' εύθείας προς έμέ.
Για τη σάρα και τη μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Του 'Οκτωβρίου τριάντα μία,
Βουλής παράτα και τρικυμία.

Πέντε και τετρακόσα,
τρέχουν σπουδαία τόσα.

Όνειρον του Χαριλάου,
που πηγαίνει λάου λάου.

Χ.—Τετέλεσται, τετέλεσται, ό κόσμος με προδίδει,
κι' ό μύστερ Λόου άγριος μου σφίγγει τό καρδί.
Όσο κι' αν σφίγγης, μύστερ Λό, δουλειάζις θά σου σκαρώσω,
όσο κι' αν σφίγγης, μύστερ Λό, δέν έχω νά πληρώσω,
όσο κι' αν σφίγγης, μύστερ Λό, δέν φαίνεται κουπόνι,
όσο κι' αν σφίγγης, μύστερ Λό, θά πέση τό κανόνι.
Είναι βαρύ τό χέρι σου και δυνατά με σφίγγει,
κι' έγω την μυίχα έσφιξα για νά τής βγάλω ζύγκι,
μά τίποτα δέν έβγαλε, άγαπημένε Λό,
και τα πτερά της άνοιξε και πάει 'στό καλό.

Και τώρα έλα κάθισε και ξύσου, Λόου, ξύσου,
κι' έγω κοντά σου κάθομαι και ζύνομαι μαζί σου...
πάνε τα χρόνια του χρυσού και του παρὰ τό χύσιμο,
ζυθότε όλοι σήμερα κι' είναι καιρός για ζύσιμο.
Ξύσου, σίρ Λόου τζέντλεμαν, μή τόσο με μαλλώνης
και μή τα δηό τα μάτια σου άπάνω μου γουρλώνης.
Έσύ σαν 'Αγγλος εύγενής για 'μένα έγγυήσου
ώς νά περασουν βάσανα και τόσαι συμφοραί,
παρε τό 'Ισοζύγιο και δός μου τό πουγγί σου
και κόπιασε νά μετρηθής, 'Εγγλέζε φοδερέ.

Είναι πολύς ό πόνος μου, μεγάλος κι' ό καύμός μου,
της φάμπρικας μου άρχισαν νά σβύνουν τα φουγάρα,

κι' από τα λόγια, τζέντλεμαν, εκλείσθη κι' ό λαιμός μου
και σήμερα χρειάζεται μιὰ δυνατή γαργάρα.
Με φαγωμένο, τζέντλεμαν, παρκαμιλώ σηκότι
ώσαν δεσμώτης Προμηθεύς επάνω του Καυκάσου,
έλα μαζί μου νά ξυσθής, 'Εγγλέζε πατριώτη,
και ζύνε σύ τα νύχια μου, νά ζύνω τα 'δικά σου.
'Ως φίλον μου άγαπητόν θά σε κατευοάσω,
'στην Λόντρα ξαναγύρισε νά πιάσης την δουλίτσα σου,
άλλο δέν εύκολύνομαι, σίρ Λόου, νά σε δώσω
παρ' ένα τουβλο μοναχά νά ζύνης την κοιλίτσα σου.

Όρα καλή 'στην πρύμνη σου, άγαπημένε Λό,
και χαιρετίσματα πολλά νά 'πής παρακαλώ
'στόν ξυλοσχίστην Γιάδστονα και τον Σαλισδουρού
κι' όταν παράδες μου ζητούν θά κάνω τον βαρύ.
Όρα καλή 'στην πρύμνη σου, νά 'πές και 'στην Βιτόρια
πώς και τον Λόρδο των Ρωμηών τον φέρνει στενοχώρια
κι' ή τόση λορδούνη του εμούχλιασε 'στό ραού
και θέλει νά πετσόκοπή μ' 'Εγγλέζικο ζουραού.

'Αναχωρείς, σίρ τζέντλεμαν, κι' εκεί πού πής έλπιζώ
ν' ανταμωθής ογρήγορα μ' εκείνους πού χρωστώ,
είπέ τους πώς έσάπισα 'στη φτώχεια και παπίζω
και μοναχά φασιγώματα για τής κοιλιές βαστώ.

'Αναχωρείς, σὶρ τζέντλεμαν καὶ Λόου θαυμαστέ, κι' ἄμα μ' Ἑγγλέζων σοβαροῦς ἀντικρυσθῆς ἡμίλους πῆς του πῶς ὅταν γιὰ λεπτὰ μου λέν οἱ δανεισταὶ ἐγὼ θαρρῶ πῶς μου 'μιλοῦν γιὰ τοὺς ἀπάνω μύλους. Εἰπέ τους, φίλε τζέντλεμαν, πῶς ἄδειασε τὸ κιούπι, κι' ἂν τὸν θυμὸν σου δανειστής κανέναν παροξύνῃ εἰπέ του σὲ παρακαλῶ ἐκ μέρους τοῦ Τρικουπῆ πῶς ἡ Ἑλλάς προώριται πὰ νύχια τῆς νὰ ζήνῃ.

"Ὡρα καλὴ 'στὴν πρύμνη σου, νὰ σὲ φιλήσω στάσου, καὶ ρίξε πέτραις 'πίσω σου καὶ πέτραις ἐμπροστὰ σου. Τὸν ἔδατε τὸν μύστερ Λό;... τὸν εἶδα χθὲς ἀργά, ποῦ 'στὴν βαρκούλα ἐμπαινε καὶ τῶστριβε γοργά. Μέσα 'στὴν Λόντρα ἔφθασε χωρὶς ταμπάρο νάχη γιατί κι' αὐτὸ τοῦ τῶκλεψαν οἱ Μαραθωνομάχοι. Κάθε Μυλλόροδος δανειστής 'στὸ στόμα τὸν κυττᾷ κι' αὐτὸς μὲ τὸ μαντύλι του τὸν γλυκοχαίρετᾷ. Καὶ τί μαντάτα, μύστερ Λό; οἱ δανεισταὶ τοῦ λένε, κι' ὁ τζέντλεμαν τοὺς ἀπαντᾷ κακὰ ψυχρά καὶ μαῦρα, κι' ὅλοι σὰν φώκαις ἀρχινοῦν σπαρακτικὰ νὰ κλαῖνε κι' ὁλοφυρμός ἀκούεται καὶ τῶν Ἑβραίων χαύρα.

'Ἡ συμφορὰ τῶν δανειστῶν τὸν τζέντλεμαν σπαραξίει καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ πεντάλφαις τοὺς μοιράζει. Μὰ τείναι τοῦτα; τὸν 'ρωτοῦν καὶ ἀπαντᾷ «κεφάλαια καὶ τοκοχρεωλύσια τῶν δανεικῶν παμπάλαια». Βρὲ τί μὰς λές;... τί νὰ σὰς πῶ; 'στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων ἔτσι πληρόνουν μοναχὰ καὶ τώρα καὶ πρὸ χρόνων. 'Εχουν στελέχη τοῦ στρατοῦ καὶ στόλου Μαύρην Μοῖραν, ἀλλὰ πεντάλφαις μοῦδωσαν καὶ τὸ παλτό μου 'πῆραν. Καὶ τείδες, μύστερ τζέντλεμαν, ἐκεῖ ποῦ 'πῆγες τώρα; εἶναι τῶντι κλασικὴ καὶ δοξασμένη χώρα; Εἶδα κι' ἀρχαῖα μάρμαρα καὶ μὲ βελούδα Λαῖδες, εἶδα καὶ Λόρδους Ἑλλήνας νὰ πίνουν ναργιλέδες. 'Ἰσα προφέρουν τὰ μακρὰ καθὼς καὶ τὰ βραχέα κι' ὅλους μεγάλην τοὺς κυττᾷ μανία μὲ τάρχαϊα, γι' αὐτὸ καὶ κάθε δάνειον εἰς τοῦτο τὸ Βασιλεῖον σεπτὸν τῆς ἀρχαιότητος τὸ καταντοῦν κειμήλιον.

'Επῆγ' ἀπάνω 'στὴ στιγμή, ὅπου ἐπανηγύριζαν τοὺς τρισολβίους ἀργυροῦς τοῦ Γεωργίου πρώτου, τοὺς δρόμους τῶν τοὺς παστρικούς νυχθημερόν 'σιγύριζαν κι' ἐξύπνησε κι' ἡ προκοπὴ Δημάρχου πατριώτου. 'Εθαύμασα τὴν πρόδον τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνος, πανάρχυρον ἀνοίγετο τὸ μέλλον ἐμπροστὰ του, καὶ μοναχὰ τῶν οὐρανῶν ἡ ἀργυρὰ Πανσέληνος ἀργύρωνε τοὺς ἀργυροῦς τοῦ Μεγαλειστάτου.

Σ' ἀκούω, Λόου, τί τοὺς λές, Ἑγγλέζικο βουβάλι, ἀλλ' ὅ,τι 'πῆς γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς ποσῶς δὲν μὰς προσβάλλει. Μὰ νάτος πάλιν... ἔρχεται... τὸν σβέρκο μου τσακνέει καὶ πλήρως αὐτοστιγμίζει, μου λέγει, τὸ κουπόνι. 'Ὅπισω, μύστερ τζέντλεμαν... σοῦ εἶπα πέντε δέκα πῶς δὲν πληρόνω τίποτα κι' ὅσο κι' ἂν θέλῃς σφύριζε... μὴν προχωρῇς ἀπάνω μου... ἐκεῖ μακράν μου στέκα, καὶ θυμῶνε καὶ φρένιζε κι' ἀπάνω κάτω γυρίζε.

Παρακαλῶ σε ἄφες με καὶ μὴ μὲ σφίγγῃς ἔτσι... ἐγὼ δὲν ἔχω, μύστερ Λό, Ἑγγλέζου σκυλοπέτσι... παρακαλῶ σε ἄφες με ὀλίγον νὰ 'μιλήσω... τί λές; πῶς πρέπει τὸν στρατὸν εὐθὺς νὰ διαλύσω; Μωρὲ μὰ ποῦ τὸν ἔρρηκα καὶ τοῦτον τὸν ἐρίφη νὰ θέλῃ ν' ἀπομεινῶμεν χωρὶς σπαθάτων ξίφη...

ὁποῖος λόγος ἔφυγε τὸ ἔρκος τῶν ὀδόντων... αἱ συμβουλαὶ σου, μύστερ Λό, πηγαίνουν εἰς τὸν βρόντο. Μὲ στόλους καὶ στρατεύματα ὁ κόσμος θὰ μὰς βλέπῃ, κι' ἂν τάντερά μας διαμπαξὶ διαπεράσῃ ἡ λόντρα ἐσὺ νὰ μὴ σκοτίζεσαι καὶ γνώριζε πῶς πρέπει μὲ τοὺς μεγαλειτέρους σου νὰ μὴ φυτεῖς σκόρρα. Κι' ἂν διαλύσω τὸν στρατὸν, Ἑγγλέζε 'Αρλεκίνε, τὴν κεφαλὴν μου πάραυτα ἡ δόξα θὰ ζητήσῃ, καὶ τί θὰ γίνουν ἔπειτα κι' αἱ φράσεις μου ἐκείναι πῶς ἡ Ἑλλάς προώριται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ;

'Ακούς ἐκεῖ διάλυσιν στρατεύματος καὶ στόλου; ἀκούς ἐκεῖ τὸν τζέντλεμαν, τὸν Λό τὸν κακομοιρῆ... ἂν χάφῃ μνίγαις ὁ στρατὸς νὰ μὴ σὲ μέλῃ ὁλόου κι' ἐμεῖς δὲν θὰ σὲ βάλωμε κριτὴ καὶ νοικοκύρη. 'Εσένα τώρα σ' ἔστειλαν 'στὰ μέρη τὰ ἑδικὰ μας νὰ ἐξελέγῃς μοναχὰ τὰ οἰκονομικά μας. νὰ 'δῇς ἂν ἐτοιμάζεται τὸ φοβερὸ κανόνι κι' ἂν εἶν' ἐλπίς παραμικρὰ νὰ πληρωθῇ κουπόνι. Λοιπόν, σὶρ Λόου τζέντλεμαν, σ' αὐτὰ περιορίσου κι' ἰδὲ πῶς τρέχουν σὰν νερὸ οἱ θησαυροὶ τοῦ Κροίσου, ἂν ὅμως στόλοι καὶ στρατοὶ μὰς ἔφαγαν βαρβάτοι, ἂν συντηροῦμε στρατηγούς καλοὺς γιὰ τὸ κρεββάτι, κι' ἂν μὲ σπαλέταις καὶ χρυσὰ ποζάρουν 'στὸν καθέστη νὰ μὴν ἀνακατεῦσαι καὶ λόγος δὲν σοῦ πέφτει. 'Εξελεγκτὴ 'στὸ γούστο μας δὲν βάζομε κανένα, καὶ σὺ τσαμπούνα, μύστερ Λό, πῶς τᾶχομε χαμένα. 'Εμεῖς δὲν εἴμεθ' ἀνθρωποὶ νὰ σπέρνωμε 'στ' ἀλώνια, ἐμεῖς ἐγεννηθήκαμε γιὰ κρᾶνη καὶ γαλόνια, κι' ἂν στόλοι καὶ στρατεύματα ὑπάρχουν γιὰ τὰ μάτια, κι' ἂν κάνουν τὰ γυαλιὰ καρφὰ καὶ τᾶχυρα κομμάτια, ὅμως μ' αὐτὰ τὸ κέφι μας καὶ τὴν δουλειὰ μας κάνομε, μ' αὐτὰ ὡς τώρα 'ζήσαμε, μ' αὐτὰ καὶ θὰ πεθάνωμε.

Κι' αὐτὸς τῆς Ἀκροπόλεως τὸ ἀπαιτεῖ ὁ βράχος στρατοὺς θαλάσσης καὶ ξηρὰς ὀγρήγορα ν' αὐξήσω, κι' ἂν νύχια δὲν σ' ἀπέμειναν γιὰ νὰ ζυθῇς μοναχὰ; πλησίασε, σὶρ τζέντλεμαν, κοντὰ μου νὰ σὲ ζῦσω. Μὴ μ' ἐνοχλῇς παρακαλῶ καὶ τράβα παραπέρα καὶ μὴ θαρρῇς πῶς τῶν Ρωμηῶν θὰ κόψῃς τὸν ἀέρα. 'Δέτε τῆς σακαράκας μας τὴν κοπτεράν λεπίδα καὶ πάσης ἐξοφλήσεως ἀφῆτε τὴν ἐλπίδα.

Εἰς τὸ σπαθί μας κρέμονται κεφάλαια καὶ τόκαι... ἀλλ' ὅμως ποῖος μὲ κυνηγᾷ καὶ μὲ καταδιώκει; Εἶσαι καὶ σὺ ἐξελεγκτῆς;... ὦ! νὰ κι' ὁ Ροῦ ὁ Γάλλος... ὁ ἓνας δὲν μὰς ἔφθανε, μὰς 'κουβαλήθη κι' ἄλλος. Νά! μὲ τὸν Λόου γύρω μου σαλτάρει καὶ χορεύει, ἦλθε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴν Κῶ καὶ μερικὸ γυρνεῖ. Εἰς τὴν Ἀθήνα κόπιασε καὶ σὺ μὲ τὸ καλὸ νὰ πάρῃς ὅσα 'δώσαμε καὶ 'στὸν Ἑγγλέζο Λό. Σπεύσατ' ἐδῶ ἐξελεγκτὰ ἀπὸ τὰ τετραπέρατα καὶ τῶν μουφλούζδων Ρωμηῶν γανώσατε τὰ κέρτα, κι' εἰς τοῦτο τὸ πτολιέθρον τῆς ἱερᾶς Παλλάδος ἐξελεγκτὴν Ἰάπωνα θὰ στείλῃ κι' ὁ Μικαῶς.

Εἰς τὰς ἐρήμους ἀντηχοῦν ἀλαλαγμοὶ καὶ κρότοι... μαρούλια μὲ τὴ ρήγανη κι' ἡ τόση μου σοφία, μαρούλια μὲ τὴ ρήγανη κι' ἡ δόξα μου ἡ πρώτη, μαρούλια μὲ τὴ ρήγανη κι' ἡ πλειονοψηφία. Ποῦ εἶναι τὰ καρδῶματα ἐκείνου τοῦ καροῦ, ποῦ μεστωμέναις 'φούντωναν ἀπὸ παντοῦ ἐλπίδες... ἐμπρός 'στῆς δόξης μου τὸν ροῦν ἀπῆντησα τὸν Ροῦ κι' ὁ Λό μ' ἐξάλισε μὲ μπόξ καὶ κατακεφαλιάει.

Ποῖαν χρυσὴν πανήγυριν ὅλ' ἡ πατρίς ἐώρτασε, μὰ τώρα ψάλλει κάθε Λὸ κολοκυθοκορφᾶς πῶς ὁ παππᾶς μας ὁ παχὺς παχειὰ φακὴ ἔχόρτασε, ἀλλὰ γιὰτὶ παππᾶ παχύ παχειὰ φακὴ νὰ φῆς;

Εἴμαστε ὁδὸ Πρωθυπουργοὶ κι' οἱ δύο προκομμένοι, κι' ἐγὼ ἀφέντι μὰ φορὰ δὲν εἶμαι μήτε τίλις... μαρτζώσες, καρδοῦλα μου, κι' εἶσαι μαρτζωμένη, μήτε καρβῆνα 'στὸ γιὰλὸ, μηδὲ πανιὰ 'στὸν ἥλιο. Μὲ μαγειρεύουν δὲν δειπνῶ, μου στρώνουν δὲν κοιμοῦμαι, τὰ πρῶτα μεγαλεῖα μου μὲ δάκρυα θυροῦμαι, κι' ἐδούρωςαν τὰ μάτια μου καὶ τρέχουν σὰν τὴν βρῦσι κι' ἡ Ἐξουσία ἔρχεται νὰ μὲ παρηγορήσῃ. Σῆνω, βερέμη, πλάγιασε, σῆνω, βερέμη, πέσε, μὲ νέα Ἰσοζύγια τὸν γαῖδαρό σου δέσε, κι' ἀπλωσε τὰ ξεράδια σου 'στὸν κόρφο τὸν γεμάτο νὰ ἔρῃς τοῦ Μάη τῆς δροσιάς καὶ τοὺς ἀνθούς τ' Ἀπρίλη, μὰ τὸ κουπόνι 'σίμωσε τὸ τρεῖς ἀναθεμάτο καὶ τὸ σουρτούκο μου τραβοῦν οἱ πεινασμένοι σκύλοι.

'Ὅλα ὡς τώρα ἐγιναν ἐσπερινὴ θυσία... γιὰτὶ 'στὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς νὰ σ' εὔρω, Ἐξουσία, ἀρῶ, καθὼς κατήντησες, γιὰ 'μένα πιά δὲν ἦσο, κι' ἐνῶ μὲ σπρώχνεις ἐμπροστὰ ἐγὼ κολώνω 'πίσω;

Κυβερνῶ 'στὰ κουτουροῦ κι' ἐν τῷ μέσῳ Λό καὶ Ροῦ στέκει καὶ μὲ βασανίζει, νὰ πληρώσω μ' ἐμποδίζει,

νὰ σ' ἀφήσω δὲν ποθεῖς... ζίντε τώρα νὰ χαθῇς.

Βλέπω εἰς στρόβιλον χοροῦ τὸν Ἀγγλον Λόου μὲ τὸν Ροῦ... αὐτὸς ὁ Ροῦ κι' αὐτὸς ὁ Λό θὰ μοῦ ρουσήξουν τὸ μυαλό.

Ποῖανες χρωκοπητικὲς ἀντιλαλοῦν 'στὰ ὄρη... μὰ νὰ! κι' ὁ Ροῦ ἀναχωρεῖ χωρὶς ἐπανωφῶρι, καὶ θυμωμένος 'στὸν Καρῶ τὴν πρᾶξιν καταγγέλλει, ὁ δὲ Καρῶ φουρτίζετα κι' ἐδῶ τὸν ξαναστέλλει. Μὰ ποῖαν πάλιν φάντασμα μουγκρίζον μὲ διώκει; Αἰσθητικὸς ἐξελεγκτῆς ἐκ μέρους τοῦ Καλνῶν. Νά! ξεφορτώνουν ἐλεγκτὰς 'σῶν Ἀθηνῶν τὴν γῆν διάφορα ἐμπορὰ καὶ θεωρητὰ βαπόρια, μὰ ὅλοι ξεκουμπίζονται χωρὶς ἐπανωφῶρια.

Ἀκόμη χαίρω τὴν τιμὴν τῆς Αἰλικτῆς εὐνοίας, ἀκόμη τρέφω πρὸς ἐμὲ ὑπόληψιν ὁ Θεὸς... τί βλέπω; κι' ὁ Διαδόχος τῆς συγγενεῦς Δανάς προσέρχεται 'στὸ σπῆτι μου χωρὶς στολὴν καὶ μόνος. Δανά, κατὰς εὐτυχίας, τρισόλβιον, εὐράνιον, Δανά, ὄνομα γλυκὺ συνώνυμον μὲ δάνειον, Δανά, γονιμώτατον Χριστιανῶν Βασιλεῖον, ποῦ φαμπρικαρεῖς Βασίλεις αἱ ὅλην τὴν ὑφήλιον. Μεγάλως μ' ἐτιμήσατε μὲ τὴν ἐπίσκεψίν σας καὶ θὰ κερδίσω τοῦ λοιποῦ καὶ τὴν ὑπόληψίν σας. Ἐξαιρέτος γιὰ 'μὲ τὴν καὶ σημαντικωτάτη, μὰ δὲν 'μπορεῖς καθὼς Δανὸς νὰ μὰς δανείσης κατὶ;

Ἐκεῖνος εἰς ἀπάντησιν μοῦ λέγει γιὰ τὸν Ὅμηρο
καὶ προσποιεῖται τὸν κουφὸ καὶ τὸν μισοκακόμοιρο.
Γιὰ τὰς Ἀθήνας μοῦ 'μιλεῖ κι' ἐγὼ γιὰ τὸ κουπόνι...
ὦρα καλὴ, Χριστιανέ, καὶ μὴ ποτὲ λησμονεῖ
πὼς ἡ Ἑλλάς ἀείποτε ὑπῆρξεν ἡ τροφὸς σας
καὶ νὰ μᾶς ἔχετε καὶ σεῖς καθὼς κι' ὁ ἀδελφός σας.

Τὶ θόρυβος ἀκούεται καὶ πάταγος πολὺς;...
ἰδοὺ!... ἀνοίγουν μὲ τριγμὸν αἱ θύραι τῆς Βουλῆς,
κι' ἐγὼ τὸ βῆμ' ἀνέρχομαι κι' ἰλιγγιῶ καὶ φρίττω
καὶ τῆς Βουλῆς τὴν ἐναρξιν μετὰ πομπῆς κηρύττω.

ὦ Βουλευταί, ποῦ κάθεσθε σὰν ξύλα ἐπὶ ξύλων,
τῶν ἀντιπάλων πτέρυγες καὶ πτέρυγες τῶν φίλων,
ἂν τὴν Βουλὴν δὲν προσφωνῇ τοῦ Ἀνακτος τὸ στόμα,
ἀλλὰ γνωρίζετε καλὰ ὡς μύσται τῆς Αὐλῆς
πὼς ἔχει μουσαφίρηδες 'στὸ σπῆτι του ἀκόμα
καὶ σήμερα δὲν εὐκαιρεῖ γιὰ λόγους τῆς Βουλῆς.
Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἐκ μέρους του τὰ πρέποντα θὰ 'πῶ
κι' ὅπως ἐκεῖνος μ' ἀγαπᾷ κι' ἐγὼ σὰς ἀγαπῶ.
Γνωρίζετε πὼς τελετὰς ἐτέλεσα σπανίας,
πὼς τὰ παρατσουγκρίσαμε μετὰ τῆς Ρουμανίας,
πὼς οἱ Ρωμοῦνοι δι' αὐτὸ ἐπῆγαν νὰ τὰ χάσουν,
πὼς χαστουκιά τοὺς 'δώσαμε ποῦ δὲν θὰ τὴν ξεχάσουν.
Αἱ σχέσεις μας ἀνώμαλοι θὰ ἐξακολουθήσουν
ὡς ὅτου αἱ προστάτιδες Δυνάμεις βοηθήσουν,
ἀλλέως θ' ἀνανεωθοῦν σιωπηρῶς καὶ πάλιν
χωρὶς καμμίαν ἐνοπλον, ὡς ἐννοεῖτε, πάλιν.

Γνωρίζετε 'στὰς συμφορὰς τοῦ τρέχοντος καιροῦ
πὼς ἦλθαν ὡς ἐξελεγκταὶ ὁ Λόου μετὰ τὸν Ρεῦ.
Οὐχὶ μικρὸν ἐπρόσθεσαν κι' ὁ Ροῦ κι' ὁ Λόου βάρος,
ἀλλὰ κι' ἐγὼ μ' Ἑλληνικὸν ἔθωρακίσθην θάρρος,
κι' ἐτόλμησα τὸ πόδι μου ἐμπρός των νὰ κυτήσω
καὶ τέλος ἀπεφάσισα νὰ μὴ χρεωκοπήσω.
Γνωρίζετε ὁ τόπος μας πὼς εἶναι φουκαρᾶς,
πιστεύω δὲ νὰ μάθετε μετ' ἀληθοῦς χαρὰς
πὼς μόλις 'πάτησε ὁ Λό τῆς δόξης τὸ λημέρι
ἐνα παλτὸ τοῦ 'σούφρωσαν ἡμέρα μεσημέρι,
κι' ἐνῶ αὐτὸς ἐκ τῆς ὀργῆς ἐμαίνετο κι' ἐλύσσα
κι' ἐκάπνιζε τὴν πίπα του κι' ἐφύσα κι' ἐξεφύσα,
ἐγὼ πρὸς ἀνακούφισιν καὶ πρὸς παρηγορίαν
αὐτὰ τοῦ εἶπα μὲ ξηρὰν Ἑγγλέζου ρητορείαν.
«Θυμᾶσαι, Λό ἀγαπητέ, ποῦ χρήματα μοῦ θέλεις,
πὼς ὅταν ὁ ἀείμνηστος ἐξοῦσε Δισραέλης
κι' ἐμεῖς ἐξεσπαθώσαμεν πρὸς νικηφόρον πάλιν
ἐσύστησε 'στοὺς Ἑλληνας ὑπομονὴν μεγάλην;
Λοιπὸν καὶ σὺ νὰ 'πῆς ἐκεῖ, ποῦ πᾶς χωρὶς ταμπάρο,
πὼς κι' ὁ Ρωμῆος ὁ Βήκονσφηλδ μετὰ τὸ 'ψηλὸ κολάρο
εἰς τοὺς Ἑγγλέζους δανειστάς, ποῦ σκούζουν σὰν Ἑβραῖοι,
ἐπ' ἄπειρον ὑπομονὴν συστήνει γιὰ τὰ χρέη.
Καὶ τώρα κατευόδιο σας, σὶρ Λόου μου καὶ Ροῦ μου,
μὲ συγχωρεῖτε μιὰ στιγμὴ νὰ πάω πρὸς νεροῦ μου».

Ἐπάνω μας ἐπέπεσε πᾶς δορυκτῆτωρ Σύλλας,
νόσον μακρὰν κι' ἀνίατον τὸ Κεντρικὸν νοσεῖ,

Ὁ Ῥωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συναρεῖται
μὲ ξενοδοχεῖο Ἐῶδη, — δαδ' 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

καὶ πιθανὸν 'στὰ μοῦτρα μας ἐκ τῆς πολλῆς σκασιᾶς
νὰ 'δοῦμε καὶ τὸν ἵκτερον, ποῦ λέγεται Χρυσῆ.
Κι' ἂν μοῖρα μαῦρη καὶ στραβὴ ἀμετακλήτως γράφῃ
τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον μας, ποῦ ποντικούς κλωσᾷ,
νᾶναι κλεισμένο κι' ἔρημο καὶ ψόφιο γιὰ χρυσάφι,
τοῦλάχιστον θὰ φαίνωνται τὰ μοῦτρα μας χρυσά.
Καὶ τώρα ποῦ τὴν ἐναρξιν ἀγέρωχος κηρύττω
παρακαλῶ νὰ βγάλετε τὸν σβέρκο σας 'στὸ ζήτη.

Ἐξύπνησα... τί ὄνειρον!... ριγῶ μὲ κρὺν φρίκην...
ἀλλ' ὅχι... θάρρος, δυνάμεις χρυσῆν νὰ δρέψω νίκην...
Μὲ τοὺς Ἑγγλέζους θὰ πιαστῶ καὶ μπόξ γροθιαῖς θὰ παῖξω...
τὴν ἄμαξάν μου 'γρήγορα εἰς τὴν Βουλὴν νὰ τρέξω...
μὲ νέον Ἰσοζύγιον ὁ Λόου θὰ τρομάξῃ...
γκοντέμ!... δι' ὄνομα Θεοῦ ὀγρήγορα τάμαξί.

(Τινάζεται 'στὴν ἄμαξαν καὶ σπεύδει θαρραλέως
καὶ τῆς Βουλῆς τὴν ἐναρξιν εὐσείωνος κηρύττει
ἀντὶ τοῦ πολυφρόντιδος νυμφίου Βασιλέως
κι' ὁ Λόου ἀνυπόμονος τὸν καρτερεῖ 'στὸ σπῆτι.)

Φιλαδέλφειος ἀγὼν μὲ σωρεῖαν συλλογῶν.

Σρατήγης ὁ Γεώργιος, ὁ φίλος ποιητής,
πρῶτος 'στὸν Φιλαδέλφειον ἐβῆκε νικητής
μ' ἓνα σπουδαῖον ποίημα ἐπικολυρικόν,
τὸν Ἑρωτα καὶ τὴν Ψυχὴν, καθ' ὅλα τεχνικόν
καὶ πλούσιον εἰς ἐμπνευσιν καὶ στιχοιουργίας κάλλος,
κι' οἱ φίλοι καὶ μουσὸκληπτοὶ εὐφράνθησαν μεγάλως.
Ἐκτὸς αὐτοῦ συγχαίρομεν καὶ τὸν μικρὸν Κρυστάλην,
ὅπου ἐδέχθη τῶν κριτῶν τὸν ἔπαινον τὸν πρῶτον,
καὶ πρόδοον ὡς ποιητὴς ὑπόσχεται μεγάλην
μὲ ζωντανὰ Εἰδύλλια ποιμενικῶν ἐρώτων.
Ἄλλ' ὁ Ρωμῆος θερμότερα μετὰ πολλῶν καὶ μόνος
καὶ τὸν σοφὸν Εἰσηγητὴν συγχαίρει τοῦ ἀγῶνος,
γιατὶ ἀφοῦ ἐτράθησε μαρτύριο φρικτὸ
καὶ συλλογὰς ἐδιάβασε σαράντα καὶ ὀκτώ,
πρὸς τέρψιν ὅλων τῶν Μουσῶν καὶ πρὸς κοινὸν συμφέρον
διὰ μιᾶς του γλαφυρᾶς κι' ἐμβριθεστάτης κρίσεως
τὴν πετῆσιν ἐσταμάτησε βομβυλίων ἀπτερόνων,
διὸ κι' ὑπερχάρησαν οἱ λάτραι τῆς ποιήσεως.
Καὶ τώρα, φίλοι κύριοι, σὰς λέγω ἐν ὀλίγοις
πὼς θὰ ἐκδώσῃ τάχιστα ὁ βραθευθεὶς Σρατήγης
τὸν Ἑρωτα καὶ τὴν Ψυχὴν μετ' ἄλλων ποιημάτων
εἰς τόμον πολυσέλιδον πρὸς συλλογὴν χρημάτων.

Ποιήματα τοῦ Παλαμά, ὅπου τὴν ποίησιν τιμᾷ.

Ἐβῆκαν τὰ Μάρτια τῆς Ψυχῆς, ὅπου πρὸ δύο χρόνων
πρῶτα τὸ γέρας ἔτυχαν τοῦ Φιλαδέλφειος
καὶ τάχαρε ὁ Παλαμάς, ὁ κελαδῶν μετὰ πόνον,
ἄλλης σχολῆς ποιητικῆς ἐργάτης κορυφαῖος.
Φιλοσοφία, ἔξαρσις, καὶ νοσημάτων βάθος,
καὶ τρυφερόν καὶ μαλακὸν καὶ διαφλέγον πάθος,
νεῦρα, γόλη καὶ δυνάμεις ποιήσεως σφριγώσης,
καὶ ἁρμονία ζηλευτῇ καὶ μελῳδία γλώσσης.
Καὶ τοῦτα τὸ ποιητικὸν τοῦ Παλαμά βιβλίον
εἰς τῆς Ἑστίας τὸ πωλοῦν τὸ Βιβλιοπωλεῖον.

μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῇ,
καὶ μιὰ χῆρα δίχως ἄνδρα. — ποῦταν ἄλλοτε μαμῇ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προασταίου κοινωφθὸς πολὺς.